

Sygnatura akt IV Ka 107/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SO Sylwana Wirth SO Tomasz Wysocki
Protokolant :	Aneta Pawlicka

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2013 roku

sprawy **K. B.**

oskarżonego z art. 276 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 30 października 2012 roku, sygnatura akt II K 448/09

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. wydatki związane z postępowaniem odwoławczym zalicza na rachunek

Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 107 /13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Gryfinie oskarżył K. B.o to, że w dniu 24 kwietnia 2007 roku w W.w mieszkaniu przy ul. (...)ukrywał dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci:

- dowodu osobistego serii (...)na nazwisko A. S.,
- prawa jazdy serii (...)nr (...)wystawione na nazwisko M. K.,
- niemieckiego prawa jazdy serii (...) nr (...) na nazwisko V. R., bułgarskiego dowodu osobistego nr (...) wystawionego na nazwisko E. D.,

- bułgarskiego prawa jazdy nr (...) na nazwisko E. D.,
- bułgarskiej karty debetowej wystawionej przez (...) Bank o nr (...) na nazwisko E. D.,

– to jest o czyn z art.276 k.k.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 30 października 2012r. sygn. akt II K 448 /09:

postępowanie karne przeciwko K. B.o to, że w dniu 24 kwietnia 2007 r. w W.w mieszkaniu przy ul. (...)ukrywał dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci dowodu osobistego serii (...)na nazwisko A. S., prawa jazdy serii (...)nr (...)wystawione na nazwisko M. K., niemieckiego prawa jazdy serii (...)nr (...)na nazwisko V. R., bułgarskiego dowodu osobistego nr (...)wystawionego na nazwisko E. D.i bułgarskiego prawa jazdy nr (...)na nazwisko E. D., przy przyjęciu jwgo popełnienia w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art.64§1 k.k., a to wobec uprzedniego skazania K. B.prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 19 lipca 2005 r., sygn. akt II K 409/05 między innymi za czyny z art.286§1 k.k. i art.270§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. i art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art.91§1 k.k. na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, z orzeczeniem kary łącznej roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 7 października 2004 r. do 19 lipca 2005 r. zostając warunkowo przedterminowo zwolnionym z odbycia reszty kary postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 19 czerwca 12006 r., to jest o czyn z art.276 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. na podstawie art.17§1 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art.1§2 k.k. i art.414§1 k.k. umorzył, a koszty procesu zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się prokurator, wnosząc apelację na niekorzyść oskarżonego.

Apelujący na podstawie art.427§2 k.p.k. wyrokowi powyższemu zarzucił w oparciu o przepis art.438 pkt. 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnej ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu i okoliczności wymienionych w tym przepisie (tj. rodzaju i charakteru naruszonego dobra, rozmiarów wyrządzonej lub grożącej szkody, sposobu i okoliczności popełnienia czynu), które zdaniem Sądu uzasadniają twierdzenie, że czyn oskarżonego był szkodliwy społecznie w stopniu znikomym podczas, gdy okoliczności te należy rozpatrywać odmiennie w ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu.

Na podstawie art.427 k.p.k. i art.437§1 i 2 k.p.k. apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest bezzasadna i to w stopniu niemal oczywistym, zaś uwzględnienie jej wniosku końcowego o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpoznania Sądowi I instancji skutkowałoby nieuzasadnioną przewlekłością postępowania w sprawie.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wskazuje na prawidłowy proces prowadzenia dowodów przez Sąd Rejonowy a następnie właściwej oceny ich całokształtu, co doprowadziło do jedynie słusznych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego K. B. w przypisanym mu zakresie ukrywania dokumentów oraz - przeciwnie oczekiwaniom autora apelacji – oceny tego działania jako znikomie społecznie szkodliwego i przez to pozbawionego cechy przestępności w rozumieniu art. 1 § 2 kk.

Zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ocena wszystkich dowodów sprawy jest właściwa, zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wypełnia ona wszystkie kryteria art. 7 kpk. Sąd Rejonowy swe stanowisko uzasadnił w sposób wyczerpujący i pozbawiony jakichkolwiek błędów natury logicznej, przez co podlega ono całkowitej aprobachie odwoławczej, bez potrzeby jej powielania w niniejszym uzasadnieniu.

Kwestionowanie przez apelującego oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu stanowi jedynie zwykłą polemikę z wnioskami Sądu I instancji, która nie zasługuje na uznanie.

Przepis art. 115 § 2 kk definiuje, jakie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe Sąd orzekający uwzględnia przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, w pierwszej kolejności ustawa wymienia rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody. Właśnie do tych okoliczności odwołuje się apelujący, podnosząc argument, iż oskarżony godził w wiarygodność dokumentów, ich integralność oraz swobodę dysponowania nimi przez osoby uprawnione.

Na wstępie wypada tu zaznaczyć, iż występki stypizowane w art. 276 kk nie zostały zagrożone surową karą, bo katalog sankcji zaczyna grzywna, dalej ograniczenie wolności albo pozbawienie wolności do lat 2-ech, co pozwala na wnioskowanie, iż ustawodawca nie uznał ukrywania dokumentów za szczególnie poważne i groźne społecznie przestępstwo. Sama zaś wiarygodność dokumentów to przedmiot ochrony przepisu art. 276 kk i jako taka nie może podlegać żadnemu stopniowaniu.

Przywoływany następnie argument niemożności dysponowania przedmiotowymi dokumentami przez osoby uprawnione pozostaje chybiony z dwóch powodów. Po pierwsze, istotą i zarazem znamieniem czynu z art. 276 kk jest dysponowanie przez sprawcę dokumentami, którymi nie ma prawa wyłącznie dysponować, co oznacza automatycznie niemożność dysponowania dokumentami przynajmniej przez osoby uprawnione. Po drugie, należy zwrócić uwagę na ustalone bezsporne okoliczności czynu. Otóż miał on miejsce w dniu 24.04.2007r., tymczasem przedmiotowe dokumenty znacznie wcześniej zostały wyłączone z obrotu prawnego, co przecież Sąd Rejonowy ustalił i uwzględnił (k. 1-2 motywów). I tak, dowód osobisty na nazwisko A. S. został zgłoszony jako zniszczony w grudniu 2005r., utratę prawa jazdy M. K. zgłosił we wrześniu 2004r., w obu tych przypadkach niezwłocznie wydano nowe dokumenty. Niemieckie prawo jazdy na nazwisko V. R. w ogóle nie figuruje w bazach komputerowych, zaś bułgarskie dokumenty (prawo jazdy i dowód osobisty) od 20.12.2004r. figurują jako „nieważne” w związku z ich kradzieżą. Upadł więc zarzut charakteru szkody w postaci niemożności korzystania z dokumentów przez osoby uprawnione.

Oczywiście błędnie apelujący powołuje się na odpowiedzialność oskarżonego w ramach powrotu do przestępstwa i to w warunkach recydywy specjalnej z art. 64 § 1 kk, przecież istota społecznej szkodliwości tkwi w samym czynie a nie we właściwościach czy warunkach sprawy (vide definicja z art. 115 § 2 kk).

Nie znajdując w uzasadnieniu apelacji argumentów dla podzielenia słuszności zarzutów i wniosku końcowego apelacji, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

O wydatkach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.